

Sygn. akt V W 3231/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 stycznia 2015 r. sprawy, przeciwko **K. Z.** s. J. i E. z domu P., ur. (...) w T.

obwinionego o to że:

w piśmie, które wpłynęło w dniu 23 maja 2014 r. będąc właścicielem firmy (...), która była posiadaczem samochodu marki A. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 9 lutego 2014 r. ok. godz. 12.15,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Orzeka

- 1) Obwinionego K. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.
- 2) Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 3231/14

UZASADNIENIE

K. Z. został obwiniony o to, że w piśmie, które wpłynęło w dniu 23 maja 2014 r. będąc właścicielem firmy (...), która była posiadaczem samochodu marki A. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 09 lutego 2014 r. ok. godz. 12.15, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2014 r. ok. godz. 12.15 strażnik miejski H. C. ujawnił wykroczenie drogowe, polegające na tym, iż osoba kierująca pojazdem marki A. o nr rej. (...) zaparkowała w/w pojazd w miejscu niedozwolonym. Powyższy czyn wypełniał znamiona wykroczenia określonego w art. 90 kw. Wykroczenie zarejestrowano przy pomocy aparatu cyfrowego. Wykonano 4 zdjęcia.

Na podstawie informacji uzyskanej od (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. ustalono, iż w/w firma była właścicielem pojazdu, zaś na podstawie zawartej umowy leasingu, leasingobiorcą pojazdu było(...)K. Z..

Z uwagi na powyższe pismem z dnia 31 marca 2014 roku Straż Miejska m. st. W. III Oddział (...) wezwała właściciela firmy (...) – leasingobiorcę samochodu marki A. o nr rej. (...), do udzielenia odpowiedzi na pytanie odnoszące się do osoby kierującej w dniu zdarzenia w/w samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy właściciel firmy (...) pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania.

W dniu 3 kwietnia 2014 roku K. Z. odebrał powyższe pismo. W tym samym dniu oraz w dniu 22 maja 2014 roku skierował on do Straży Miejskiej m. st. W. III Oddział (...) pisma, w których nie wskazał osoby, której w dniu 9 lutego 2014 r. ok. godz. 12.15 powierzył pojazd do kierowania lub używania. Ostatnie pismo wpłynęło w dniu 23 maja 2014 r. do Straży Miejskiej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego K. Z. /k. 36/, notatek urzędowych /k. 1, 19/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań /k. 3, 7/, zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 5, 8, 12/, pisma (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. /k. 6/, pism obwinionego /k. 9, 13, 16/, pism Straży Miejskiej m. st. W. III Oddział (...) /k. 11, 17/.

Obwiniony K. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania sądowego skorzystał on z uprawnienia do odmowy składania wyjaśnień w sprawie i udzielania odpowiedzi na zadawane w sprawie pytania. Złożył jednocześnie wniosek o umorzenie postępowania. /k. 36 wyjaśnienia obwinionego K. Z./

K. Z. ma 33 lata. Jest żonaty. Posiada na swoim utrzymaniu jedno dziecko. Z zawodu jest planerem finansowym. Obecnie prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga miesięczny dochód w wysokości 2.500 złotych. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 36 wyjaśnienia obwinionego K. Z./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę K. Z. w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Obwiniony pomimo wezwania, nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby kierującej pojazdem w określonym czasie.

Sąd, konstruując stan faktyczny, oparł się na materiale dowodowym w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 19/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań /k. 3, 7/, zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 5, 8, 12/, pisma (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. /k. 6/, pism obwinionego /k. 9, 13, 16/, pism Straży Miejskiej /k. 11, 17/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Dokumenty te ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Jednocześnie ustalając stan faktyczny, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, w których zaprzeczał on, aby dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Twierdzenia obwinionego stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony i obliczone są na uniknięcie odpowiedzialności za zarzucony mu czyn. Są one oczywiście sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym.

Obwinionemu K. Z. zarzucone zostało popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw na celu m. in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego

organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionego skierowane zostały pisma /k. 7, 11/, w których został on pouczone o treści art. 96 § 3 kw oraz wezwany do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w czasie zdarzenia został powierzony w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Pisma te zostało odebrane przez obwinionego w dniu 3 kwietnia 2014 roku oraz w dniu 19 maja 2014 roku /k. 8, 12/. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony złożył pisemną odpowiedź na w/w wezwania, bądź też stawiał się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jego pojazdem.

Wart odnotowania był także fakt, iż w przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionego w stosunkowo krótkim czasie od daty zdarzenia.

Wskazać należy przy tym, iż ewentualna niechęć obwinionego do wskazania osoby bliskiej jako użytkownika/ posiadacza pojazdu w oznaczonym czasie, nie należy traktować jako okoliczność powodującą brak wyczerpania znamion czynu zabronionego. Obwiniony nie występował bowiem wobec Straży Miejskiej jako świadek mający wskazać kto popełnił wykroczenie, lecz jako obywatel, będący właścicielem pojazdu, co powodowało powstaniem po jego stronie wymienionych obowiązków ustawowych wobec uprawnionego organu w zakresie udzielania informacji – komu jako właściciel (posiadacz) powierzył pojazd. K. Z. nie składał w sprawie wyjaśnień, przez co nie było sytuacji zaistnienia prawa do odmowy składania zeznań w sprawie, w której osobą obwinioną byłaby osoba dla niego najbliższa. Nie zaistniała także sytuacja możliwości skorzystania z prawa do odmowy udzielenia odpowiedzi na pytanie, która to odpowiedź mogłaby narazić osobę dla świadka najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, albowiem obwiniony nie występował jako świadek, lecz wobec organu jako zobowiązany – właściciel pojazdu, na marginesie nadmienić także można, że informacja na temat tego kto prowadził pojazd, związana mogła być co najwyżej z popełnieniem wykroczenia przez osobę prowadzącą pojazd, nie dotyczyła zaś przestępstwa bądź przestępstwa skarbowego.

Wskazać należy również, iż żądanie wskazania pochodziło od uprawnionego organu. Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straż miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu SN z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, iż (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie.”

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem zachowanie jego wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy K. Z., która została udowodniona. W chwili popełnienia czynu obwiniony był człowiekiem dojrzałym życiowo, w pełni poczytalnym. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączaająca winę obwinionego.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowań obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona kara grzywny w wysokości 100 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i

stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego.

Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.